

Пам'ятайте

про
Україну!СВОБОДА
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИКSVOBODA
UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація
"Svoboda", 30 Montgomery St.
Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Нью-Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Нью-Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

PIK LXXXV. Ч. 27. ДЖЕРСІ СІТІ І НЬЮ ЙОРК, СУБОТА, 4-го ЛЮТОГО 1978 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, FEBRUARY 4, 1978 No. 27. VOL. LXXXV.

УККА ВІДЗНАЧИВ 60-РІЧЧЯ ПРОГОЛОШЕННЯ НЕЗАЛЕЖНОСТІ УКРАЇНСЬКОЇ НАРОДНОЇ РЕСПУБЛІКИ РЕПРЕЗЕНТАТИВНИМИ ПРИЙНЯТТЯМИ У ВАШІНГТОНІ І В НЬЮ ЙОРКУ

Чужі і свої гості взяли участь
в зустрічі УККА в Нью Йорку

Під час прийняття УККА в Нью Йорку. На фото (зліва) сидять: Сімас Кудірка, президент УНР в екзилі Микола Лівницький і Владика Василь Лостен.

Нью Йорк, Н. Й. (УККА). — 3 нагоди 60-річчя проголошення незалежності України в 1918, Екзекутива УККА співпрацювала або сама організувала три імпрези репрезентативного характеру. Першою з них було відзначення 60-ї роковини 24-го січня 1978 р. в Ледіслетурі стейту Нью Йорк в Олбані, Н. Й. (про що вже було окреме пресове повідомлення); друга імпреза відбулася 25-го січня с. р. в Конгресі ЗСА, а третя була влаштована в суботу, 28-го січня 1978 р., в Українському Інституті Америки.

На шостій останній імпрезі, що включала короткі промови, містечку частину та прийняття, більш як одну третину усіх гостей становили американці, представники Мійсії при О.Н., консуляти та етнічних організацій.

Програма почалася вступним словом Івана Олексина, ексекютивного заступника президента УККА та президента УР-Союзу, який з'ясував коротко генезу проголошення незалежності України та підкреслював далішню боротьбу українського народу за визволення і державну незалежність.

Програмою проводив Йосип Лисогір, заступник президента УККА та президент УНСоюзу, який також підкреслював політичні зв'язки з проголошенням самостійності України, і подав причини чому американські українці підтримують визвольну боротьбу України та шукають моральної підтримки для цієї боротьби в американському уряді та серед американського народу.

Микола Лівницький, Президент Української Народної Республіки в екзилі, виголосив коротку промову в українській мові, якої зміст був переданий по-англійськи. Він сказав, що питання української самостійності — це питання буття чи не буття українського народу, відновити свою самостійну державу.

Д-р Володимир Душний редактор "Українського Квартальника", представив американських і чужоземних гостей, представників етнічних організацій як теж членів керівних органів УККА.

Серед гостей були присутні: Владика Василь Г. Лостен, ординарій Української Католицької Епархії Сент-Полу; о. шамб. Патрік Пашах, протоігумен Чину Св. ВВ та о. д-р Володимир Гавлич, парох української католицької церкви св. Юра в Нью-Йорку.

Присутніми на відзначенні були теж ветерани українських визвольних змагань: Юліан Ревай, 6-й прем'єр Карпатської України, та ред. Іван Келдрин Рудницький, президент Української Національної Ради та редактор "Вістей УККА".

В містечку частині програми виступила відомий талановитий піаністка Христина Петровська, уродинка Канади, яка відіграла "Анданте Спіанато" — Гренд Польонез". Також молоді члени Кобзарської школи о. Кіндряков-Пастухов та Н. Йорку, адміністратором якої є Микола Чорний, відіграли кілька українських народних пісень, аранжованих о. Сергієм Кіндряковим-Пастуховим та К. Місевичем.

Визначні американські й чужоземні гості

Між визначними неукраїнськими гостями на святі був Сімас Кудірка, ливонський моряк-радіооператор, якого американські власті Прибережної Сторожі видали більшовикам в 1970 р. та якого Москва звільнила по кількох роках, коли показалося, що його мати була родженка в Америці. Минулого тижня СБС висвітлювала фільм "Втеча Сімаса Кудірки", представляючи цей драматичний епізод. Він прибув в товаристві д-ра А. Сімутіса, генерального консула Литви. Інші гості це Ц. І Шу, представник д-ра Консина Ц. Шага, генерального консула Національного Китаю; Аксель Лінгорст, генеральний консул Естонії з дружиною; п-ні Франсес Кресей, жінка генерального консула Монако та її сестра Карола Бертельот; Баграт Ель-Тавіл, арабський член Секретаріату О. Н. з дружиною; Йоганн П. Логані, м'єсія Непалу при О. Н.

Далі, Гавленд Г. Сарджант, 6-й асистент державного секретаря для публічних справ та голова Комітету "Радіо Свобода" понад 20 років, який був нагороджений "Шевченківською Грамотою Воли";

(Закінчення на ст. 6-й)

Січневі роковини в Сан Дієго

Сан Дієго, Каліф. (О. С.). — 22 січня с. р. українці міста Сан Дієго гомодно шанували 60-річчя проголошення Української Незалежності. Головним доповідачем на святі був літератор Анатоль Юр'як. У містечку частині взяли участь Віра і Надія Скоп, пані Софія Дмитрен-

Сенатори і конгресмени взяли
участь у прийнятті УККА у
Вашінгтоні

Сенатор Джекоб Джевіс (перший справа) якраз увійшов на залу прийняття і його вітас інж. Юрій Нестерчук. Поміж ними видно Миколу Лівницького, президента Української Народної Республіки в екзилі. Біля інж. Нестерчука стоїть ексекютивний віцепрезидент УККА Іван Олексин. Перший зліва д-р М. Клімшшин (УККА Детройт).

Вашінгтон (Українське Інформаційне Бюро). — Понад 200 осіб, в тому численні представники уряду ЗСА, їхні асистенти, члени різних етнічних груп та представники української і американської преси, взяли участь в прийнятті і спеціальній програмі для відзначення 60-ліття Української Державності, які відбулися тут в одній із залів сенату ЗСА в середу, 25-го січня, залами Українського Інформаційного Бюро в співпраці з Централено та місцевим відділом УККА.

Формальну програму попередило прийняття, на яке прибуло дев'ять сенаторів, шість членів Палати Репрезентантів та урядовий Державного департаменту, включно із спеціалістами в справах ССРСР та особами затруненими в спеціальній Комісії безпеки і співробітництва в Європі, яка займається виключно спільдкуванням примінення Гельсінкських угод. Під час прийняття у прихизній атмосфері, українські представники мали нагоду по-рушити ряд важливих питань, які відносяться до сучасного руху спротиву в Україні, послідовного порушення людських прав союветськими властями та інші справи.

Серед сенаторів ЗСА були присутні: Ловелл Вайкер, мол., Гаррісон Вілліамс, Джон Гайнц 3-й, Кліффорд Кейс, Джессі Гелмс, Бірч Бай, Роберт Дол, Джекоб Джевіс, Річард Логар. Присутні конгресмени: Джозеф Лефанте, Бенджамін Гілман, Андрю Магасер, Маріо Біалджі, Елвард Дервінські, Філіп Крейн. Присутність цих законодавчих замітників, що в цей сам час, один повернувшись, відбуваються прийняття союветської амбасаді для відвідування ЗСА десятих "депутатів" Верховної Ради ССРСР. Разом із законодавцями прибуло понад 30 їхніх асистентів, серед них кілька осіб українського роду.

Державний департа-

мент репрезентував Мальон Гендерсон, спеціаліст союветських справ. Мер Доунаван і Гелен Сен репрезентували Комісію безпеки і співробітництва в Європі.

Формальну програму відкрив молитовно о. Йосип Демичук з місцевої української католицької парафії, а нею проводив інж. Юрій Нестерчук, діючий директор УІБюро і голова місцевого Відділу УККА. Суть відзначення роковин проголошення незалежності України навістили в коротких промовах: Іван Олексин, ексекютивний віцепрезидент УККА, д-р Лев Добрянський, голова УККА, його заступник і головний предсідник УН-Союзу Йосип Лисогір. З уваги на вечірню сесію Конгресу, конгресмен Дж. Лефанте, який мав виголосити промову, мусів відійти раніше, а його слово відчитав його асистент українського роду, Філіп Яхмеч. Короткі привіти виголосили рівнож Микола Лівницький, президент Української Народної Республіки в екзилі і Ярослав Стецько, колишній прем'єр Західної України і голова Антибільшовицького блоку народів та голова Проводу Організації Українських Націоналістів. Програму закінчено відспіванням українського національного гімну. Залу прийняття і програми прикрашували український і американський прапори.

В заключному слові інж. Нестерчук подякував сенаторів Г. Вілліамс і його асистентів Павлові Скрабутові за співпрацю у влаштуванні цього відзначення 60-ї роковин проголошення Української Державності. Він рівнож відмінив численну присутність українців молодшого покоління майже виключно професіоналістів, декілька з яких займають відповідальні пости в урядових агентствах.

Інж. Нестерчук рівнож відмінив співпрацю в підготовці програми адв. Юрія Волошина, заступника директора УІБюро, Євгена Іванцева, Андрія Білика, Тані Коршун-Нестерчук, Христі Шашкевич-Оришкевич, Ірини Волошини, Івана Довжиського, Богдана Скаскова, д-ра Яромира Оришкевича і Богдана Демичина.

В програмі взяло участь багато позамісцевих українців — члени організації, які працюють в системі УККА.

Брежнєв і Рауль Кастро говорили про війну в Етіопії

Москва. — Генеральний секретар ЦК КПСС і голова Президії Верховної Ради ССРСР Леонід І. Брежнєв відбув в середу, 1-го лютого с.р., довшу розмову з міністром оборони Куби Раулем Кастром, братом теперішнього кубинського диктатора Фіделя Кастро, головною темою якої була війна в Етіопії, в якій Союветський Союз і Куба сильно заангажовані. Брежнєв, як відомо, був довший час відсутній в Москві і ходили пологолоски, що він спочатку хворів на поширену в ССРСР грипу, а потім на невідому "містерію" недугу, яка час від часу заставляє комуно-московського диктатора виждати на довше лікування.

Союветське пресове агентство ТАСС, інформуючи про зустріч Брежнєва з Кастром, не багато говорить про тему розмов, згадує тільки про виміну думками про загальні справи міжнародної політики і "дружні відносини" між Кубою та Союветським Союзом, але політичні спостерігачі і кореспонденти, які слідять за рухами комуністичних керівників, стверджують, що Рауль Кастро і міністер

оборони ССРСР Дімітрій Устінов перебували недавно в Етіопії і, як твердило тоді сомалійське радіо, підготовляли контратаку проти сомалійських партизан і регулярних армійських частин в провінції Огаден, яка якраз тепер є в повному розгарі. Зустріч Рауля Кастро з Брежнєвим, у якій брав також участь маршал Устінов, відбувалася у хвилині, коли кубинські пілоти, користуючись модерними союветськими бойовими літаками, безперервно бомблять місто Гарар у провінції Огаден, а Куба поширює свої військові впливи в Африці, збільшуючи рівнож свій військовий контингент в Етіопії до 2,000 вояків, які беруть активну участь у боях на першій лінії фронту. Треба припускати, твердять деякі західні дипломати, що Брежнєв, Устінов і Кастро якраз обмірковували нову ситуацію в Африці у пов'язанні з перестрою президента Картера й інших західних держав, які остерігали Москву перед вмішуванням в африканські справи і звертали увагу на велику доставу союветської зброї до африканських країн.

Уступив Міністер оборони Західної Німеччини

Бонн, Західна Німеччина. — Пресові агентства інформують, що міністер оборони Західної Німеччини Георг Лебер передав на руки канцлера Гельмута Шмідта свою резігнацію, підозріваючи, що військова контррозвідка, у пов'язанні з ранішньою шпигунською аферою в міністерстві оборони, підшуковує спеціальними апаратами його розмови і розмови співробітників в міністерстві оборони. Як відомо, в грудні минулого року газета "Франкфуртер Альтеймалне Цайтунг" опублікувала інформацію, що працівники міністерства оборони, які були заарештовані ще в червні 1976 р., передали Східній Німеччині понад 1.000 строго засекречених документів про оборонні плани Західної Німеччини і НАТО. Ця, до речі не перша, шпигунська афера в Бонні викликала була свого часу великий розголос в пресі і недовірення в членських державах НАТО. Багато заходів антишпигунських політиків, зокрема провід Християн-

сько-Демократичної партії, вимагали резігнації міністра Лебера з його становища. Канцлер Шмідт просив Лебера передумати і есенуально відтягнути свою резігнацію, але в урядових кругах панувало переконання, що Лебер не змінить своєї думки. Резігнація увійде в силу тільки тоді, як її прийме на своєму засіданні західнонімецький кабінет. Також Соціал-Демократична партія, яка тепер є при владі, має багато до сказання у цій справі, бо Лебер є довголітнім керівним членом цієї партії. Американські джерела твердять, що міністер Лебер вдержував таку ж тісну, майже товариську зв'язки з головою командувачем військами НАТО американським генералом Александром М. Гейгом і багатьма іншими високими старшинами цього оборонного Союзу. Також два інші члени кабінету канцлера Шмідта — міністер шкільництва Гельмут Ролд і міністер будівництва Карл Равенс — заявили канцлерові про свій відхід нібито з приватних причин.

Французький суд засудив 5 союветських шпигунів

Париж. — Ассосієтєд Пресс інформують, що французький суд засудив 5 осіб на терміни в'язниці від 8 до 20 років за те, що вони на протязі 11-ох років передавали Союветському Союзом строго засекречені військові таємниці, які мали тісне відношення до оборони Франції і держав Північно-Атлантичного Оборонного Союзу (НАТО). Оборонні підсудні Жак Ісори заявив в суді, просячи для них облегчення кар, що Москва, вислаючи цих людей до французької

контррозвідки, мабуть покарала їх за недовірність у 1970-их роках. Керівника цієї шпигунської п'ятки, 53-річного народженого в Югославії натуралізованого французю Серджа Фабієва, засуджено на 20 років в'язниці, інші одержали менші виміри кар. Шпигуни зокрема передавали союветським чинникам відомості про будову французьких бойових літаків і багато документів про оборонні приготування НАТО.

Заарештовані здогадні шпигуни заперечують свою вину

Вашінгтон. — Роналд Луїс Гомфрі, працівник Інформаційної Агенції ЗСА, та в'єтнамський Трунг Дінг Гунг, який від 1964-го року живе в ЗСА, в середу, 1-го лютого, формально заперечили у федеральному суді, що вони протягом прийнятих двох років займалися шпигунською діяльністю на користь комуністичного В'єтнаму, точніше, передавали таємні документи уряду ЗСА в'єтнамським дипломатам в Об'єднаних Націях в Нью

Йорку та агентам Ганою в Парижі. Адвокати цих двох заарештованих працівників Федерального Бюро Інвестицій (ЕФ-Бі-Ай) у вівторок, 31-го січня, повідомили, що судова розправа над їхніми клієнтами розпочнеться 3-го квітня с. р.

Речники Департаменту справедливості вказують, що перший випадок від закінчення В'єтнамської війни, що видвинено закиди шпигунства на користь Ганою проти мешканців ЗСА.

„ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ" — В РІЧНИЦЮ РОЗПРАВИ В НОВОЧЕРКАСЬКУ

Гельсінкі (УІС „Смолоскип"). — Сюди дістався новий самвидавний документ „Вічна пам'ять", який був написаний в травні 1977 року, напередодні 15-річчя розстрілу робітників в Новочеркаську, недалеко від Ростова-на-Дону. Документ цей підписали 21 особа, а серед них два члени київської Української Гельсінкської Групи — Петро Григоренко і Оксана Мешко. Нижче подано повний текст цього документу, зміст якого говорить сам за себе:

„3 травня 1977 року „Правда" опублікувала кореспонденцію „Розстріл на площі Свободи". В ній писалося: „На площу Гай маркет-сквер увірвалося біля 200 поліцаїв. Вони стріляли в страйкуючих. Повалені залпами, люди падали і умирали на мостовій. Це сталося дев'яносто один рік назад в Чикаго, в Сполучених Штатах Америки. Це сталося 1 травня.

... На площу Лібертас (Свобода) увірвалися солдати і поліцейські. Вони стріляли в демонстрантів. Робітників, селян, учнів. Повалені залпами люди падали і умирали на мостовій — це сталося позавчора в Сан-Сальвадорі, в одній із ділцій Сполучених Штатів Америки — державі Сальвадор. Це сталося 1 травня.

Тепер відірвимося від тексту „Правди" і перенесемося в місто, яке знаходиться значно ближче до неї.

Вулицями Новочеркаська летіла багаторядна мирна демонстрація. Над колонами червоні прапори, портрети Леніна, транспаренти з мирними лозунгами. Зовнішню вигляд на першотравневий маніфестації. Але це не вона. Це народний протест.

Створено комітет „Адвокати в обороні Левка Лук'яненка"

Чикаго (УІС „Смолоскип"). — 3 ініціативні групи адвокатів і при близькій співпраці Вашингтонського Комітету Гельсінкських Гарантій для України постав „ад гок" Комітет „Адвокати в Обороні Левка Лук'яненка". Головою Комітету є адвокат і стейтський асамблеїєн з Чикаго Борис Антонович, а членами — Галина Петраускас і Юрій Федінський (мол.) з Детройту та Юрій Пауляк з Вільмінгтону (Дел.).

Напередодні радянська влада двічі підвинула ціни на м'яси і молочні продукти. Рівночасно на найбільшому заводі міста (електровозобудівельному) були на 30 відсотків знижені розцінки. І трудівники не не видержали. Об'явивши страйк, вони разом з сім'ями вийшли на вулицю.

На площі, в центрі міста, дорогу демонстрантам загородили піхота і танки. Довга затримка. Тоді застріляли автоматом. Стріляли в демонстрантів — в дітей, жінок, чоловіків. Повалені розривними кулями люди падали і умирали на мостовій — у підніжжю пам'ятника Леніну і кругом нього по всій великій площі і на прилягаючих вулицях. Це сталося 15 років назад — 2 червня 1962 року в країні, яка називає себе СОЦІАЛІСТИЧНОЮ.

І керувала здушенням цього виступу трудящих група членів ЦК комуністичної партії Радянського Союзу на чолі з двома членами Політбюро — Фролом Козловим і Анастасом Міконом. Безпосереднє керівництво розстрілом було покладене на командуючого Північно-Кавказьким воєнним округом генерала ПЛІСЕВА і першого секретаря Ростовського обкому КПРС БАСОВА. І вони „блискує" справлялись з цим завданням.

Коли на площі сталася зупинка — а вона була викликана тим, що солдати місцевого гарнізону відмовилися стріляти в беззбройних людей, — генерал ПЛІСЕВ скоро замінив їх солдатами неросійських національностей з інших частин округу. І ті виконали поставлене їм завдання. Після того, як вони (Закінчення на ст. 6-й)

Київці цікавляться фотознімками „покоління Картерів"

Москва. — Союветське пресове агентство ТАСС інформують, що у вівторок, 31-го січня, в Києві відкрито виставку фотографій із містечка Плейнс, Джорджія, родинного міста президента Джіммі Картера, та що ця виставка, „викликала велике зацікавлення серед мешканців Києва". Виставка — це світлина американки Сузен Ірвін.

Спеціальне зацікавлення викликали знімки, на яких зображено „кілька поколінь Картерів" — інформують ТАСС.

Вістку про згадану виставку помістила, між іншим, газета „Ди Рекорд", яка обслуговує повіт Берген у Нью-Джерсі, значаючи, що виставка проходить „у Києві, столиці союветської України".

У Львові заплановано змонтувати новий тип електробуса

Київська „Радянська Україна" інформують, що за нещодавніх десятиріччя, бо в 1985 році, людство відзначить 100-річний ювілей авторобота; цим самим шудуже працюють конструктори-спеціалісти Всесоюзного інституту автобусобудування у Львові, щоб в це сторіччя сконструювати найбільш економічний двигун автомобіля, зокрема такий, що не завдавав би шкоди довкіллю. Останньо у Львові виготовлено новий рід автомобіля, в якому дизельний двигун і тягаровий генератор, пара-

льною з яким працює акумуляторна батарея. При повній вазі машини — 13 тонн — пробіг без підзарядки акумуляторної батареї становить 55-60 кілометрів з швидкістю 60 кілометрів на годину. Переваги електробуса над автобусом великі: він безшумний, безшкідливий для повітря викидів, зручний в керуванні. Але „Радянська Україна" зазначає, що „покищо конструктори майбутнього стримують відсутність економічних і легкості акумуляторних батарей".

СВОБОДА SVOBODA

UKRAINIAN NEWSPAPER PUBLISHED DAILY EXCEPT MONDAYS AND HOLIDAYS BY THE UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, INC., AT 30 MONTGOMERY STREET, JERSEY CITY, N.J. 07302

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Статті і дописи, підписані авторами, не несуть відповідальності за зміст. Редакція застерігає своїх читачів, щоб вони не вважали за потрібне вилучати з газети матеріали, незалежні від редакції, і не вважали за потрібне вилучати з газети матеріали, незалежні від редакції, і не вважали за потрібне вилучати з газети матеріали, незалежні від редакції.

Передплата: на рік — \$30.00, на пів року — \$16.00, на 3 місяці — \$9.00. Для членів УНАОУ 65% м.с. За кожну зміну адреси — 25 с. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Народовбивча "соціалістична дійсність"

З нагоди святкування в комуністичній імперії 60-х роковин більшовицької революції, совєтська преса і пропагандистські засоби, більше, як колинебудь досі, наголошували на тому, що в розв'язанні національних питань в СРСР "дружба народів", "інтернаціоналізм", "високі ідеали дружби і братерства", "радянський спосіб життя" тощо. Користуючись зараженням московського центру, київські наставники Москви в Україні ї собі взяли за навіпередки робити заходи, які мають за завдання у майбутньому ліквідувати, або ще більше обмежити і ті кути права української мови, які ще залишилися. Під маскою покарання навчання російської мови, партійні наставники почали русифікувати рештки українських шкіл по містах і видавати нові підручники російської мови з обов'язковим включенням їх в українське шкільництво.

На літературному і мистецькому відтинках продовжується раніше розпочата акція ліквідації тих надбань, які завдяки тиску української свідомості виступили були зберігачами їх і їх ліквідація була припинена в наслідок літературного відродження в 1960-их роках. Совєтські цензори, починаючи з 1970 р., почали ліквідувати навіть видання Київської Академії Наук і Державного університету під претекстом "уніфікації" наукових досліджень, бо, мовляв, російські мови, "мову міжнародного спілкування", знають усі, і тому не потрібно добування наукових видань. Також в ділянці красного письменства чимраз більше письменників починають — одні під тиском партійної машини, інші, щоб приподобитися окупантові, — писати російською мовою. Віктор Бєласєв пише про це в журналі "Дніпро" за листопад 1977 р. цілком виразно і недвозначно. Пишучи про "священний обов'язок митців" і їхню роль у "формуванні зростаючої нової людини-патріота інтернаціоналіста", Бєласєв каже, що окреме й особливе місце поміж "братніми літературами" займає російська література, а в тому й російська мова, яка, мовляв, не перешкоджає вільному інтенсивному розвитку національних мов і народностей, бо "в нашій країні немає місця для суперечностей, суперництва між мовами, бо всі вони розвиваються на засадах дружби і співробітництва". Проте, кілька рядків нижче Бєласєв підкреслює, що "найактивнішу роль відіграє література і мова російського народу", бо цією мовою російські письменники "допомогли літературним братнім республікам оволодіти арсеналом художніх засобів і прийомів, правдиво змальовувати соціалістичну дійсність на основі методу соціалістичного реалізму".

Така то окупантська народовбивча "соціалістична дійсність" в Україні!

Загрозовий стан

Недавнє повідомлення Департаменту торгівлі про те, що в 1977-му році міжнародний торговельний дефіцит ЗСА становив 26.7 мільярда доларів, тобто імпорти перевищували експорти на зазначену суму, затривожило американських економістів, як теж спеціалістів у принах до ЗСА держав. Такого високого торговельного дефіциту Америка ще ніколи не мала, бо найвищий досі дефіцит у 1972-му році становив тільки 6.4 мільярда доларів, а в 1976-му році становив тільки 5.9 мільярда доларів.

Затривоження економістів спричинене не тільки тим, що така велика сума грошей виплила з Америки, але також тим, що якщо в наступних роках ЗСА теж матимуть такі високі торговельні дефіцити, то це в цілому світі може підкопати довіру до фінансової та загальної економічної стабільності Америки.

Зростає також побоювання, що цюгоричний торговельний дефіцит скріпить руку тих американських законодавців і впливових підприємців, які вимагають, щоб були встановлені високі мита на всі імпортовані продукти. Вищі мита не тільки значно підвищать ціни закордонних продуктів у ЗСА, але також можуть довести до того, що інші держави у відплату піднесуть свої мита, що мало б дуже негативний вплив на економічний стан вільного світу, який щойно частинно вийшов з поважної економічної рецесії.

Уряд президента Джиммі Картера правильно вказує на те, що головним причинником цюгоричного дефіциту було те, що протягом минулого року ЗСА видали аж 44.3 мільярда доларів на імпортовану нафту, тоді коли в 1976-му році цей видаток становив тільки 34 мільярда доларів. Але речники уряду ЗСА також твердять, що ситуація не така загрозлива, як думають економісти з приватного сектора. Вони заявляють, що збільшення імпорту — це частинно доказ, що економічний стан населення ЗСА поліпшився до того рівня, що американці спроможні купувати більше закордонних продуктів. Крім того, деякі члени уряду твердять, що Америка мусить імпортувати продукти інших країн вільного світу, в яких дали існує поважна економічна рецесія, щоб допомогти тим країнам видобутися з неї.

Ці аргументи тільки частинно переконливі. Америка самостійно не може розв'язати економічних проблем своїх союзників, а мусить мати допомогу і співпрацю тих держав вільного світу, які протягом останніх кількох років мали надлишки у їхніх торговельних балансах. Це зокрема стосується Західної Німеччини та Японії. Вони мусять збільшити свої імпорти з тих демократичних країн, які ще вповні не побули рецесії, як також перестати застосовувати подвійне мірило в торгівлі з Америкою, себто не можуть вимагати від Вашингтону, щоб не підвищував мит на їхні продукти, і в той самий час встановлювати різні перешкоди для продажу американських продуктів у їхніх країнах.

Деякі заходи в тому напрямі вже зроблено. Наприклад, до Японії вже їздили кілька членів уряду президента Картера з метою переконати японські власті, щоб вони додержувалися принципів вільного міжнародного ринку, тобто, щоб не застосовували згаданого подвійного мірила відносно Америки та щоб припинили економічний розвиток їхньої країни, що спричиняється до збільшення імпорту Японією з інших держав вільного світу. Подібно звертався уряд ЗСА і до західнонімецьких властей, бо і та держава мала надлишки в міжнародному торговельному балансі.

Проте, як вказують коментатори, ті заходи Вашингтону покищо не увінчалися великим успіхом. Треба надіятися, що уряд президента Картера продовжуватиме свої старання в тій справі. Для розв'язки економічних проблем вільного світу треба співпраці всіх держав, а не тільки односторонніх старань самих ЗСА.

Панас Феденко

МЕМОРТО...

Мюнхен. — "Пам'ятай про смерть", — це давнє латинське прислів'я приходить на думку, коли дивимось на схід, за залізну завісу, де простягається імперія від берегів Ельби до Тихого океану. "Заморожений" режимом Сталіна і його наслідників країни показують ознаки політичного життя. То чеські противники диктатури видають свою програму реформ під назвою "Хартія 1977 року"; то польські патріоти проголошують домагання до пануючої партії в своїх органах преси, незалежних від урядової цензури. В підсовєтській Європі творять тиранські адміністрації, натикаються на критику осіб і груп, що не хочуть миритися з режимом, "непомилливої партії" з причин політичних, національних, релігійних, економічних, загально-культурних і всяких інших.

Нарешті, до слова прийшла теж опозиція в "зрачковій" комуністичній державі — в Східній Німеччині, — яка має назву "Німецька демократична республіка". Від літа 1953 року, коли совєтські танки задушили протест робітників проти визиску їхньої праці комуністичним апаратом, в Східній Німеччині все мовчало, бо, здавалось, "благодушествовало". Але те мовчання й спокій не свідчили про примирненість 17 мільйонів людин, "Німецької демократичної республіки" з режимом, накинута на неї Москвою і підтримуваним совєтськими дивізіями. Час від часу науковці, письменники, автори пісень на злободенні теми висловлювали погляди, незгодні з партійними директивами, і режим брався до репресій: одних посилали "до буди-гарні", інших залишали під домашнім арештом і постійним поліційним наглядом, інших вислали із "демократичної республіки", на Захід, щоб вони не ширли "політичні зарази" серед людинності в Східній Німеччині.

Найбільший переполох серед комуністичної адміністрації Східної Німеччини викликав "Маніфест демократичних комуністів", що дійшов до преси, радіо і телебачення в Західній Німеччині. Автор "Маніфесту" відкинув режим "ленінізму", створений за традиціями московського царату, де не було демократичного ладу. Могли б автори "Маніфесту" згадати слова знаменитого шотландського гуманіста Джорджа Б'юкенена (в латинській формі — "Georgius Buchananus"), що в 16 віці писав про режим Москви: "Moscovia tyrannide gaudet" ("Московщина тішиться тиранством").

В 20 віці (хто міг би це передбачити?) режим тиранії принесено силами совєтських армій на Захід. Перед

Богдан Цимбалістий

ЧИ ПОТРІБНІ ПОЛІТИЧНІ ПАРТІЇ НА ЕМІГРАЦІЇ?

(Дискусійне)

Тема цієї статті контролюється. Сподіємось, вона викличе цікавий обмін думок. Якщо це буде речова, відважна і щира дискусія, користь з неї очевидна. Критична застанова про нас самих, про наше організоване життя, його успіхи і невдачі, про альтернативні форми й можливості, про майбутні перспективи і подальше передумовою для росту і поступу до ліпшого.

Політичні партії є, очевидно, істотним аспектом демократичної суспільності. Без політичних партій нема демократії. Через політичні партії виявляється воля населення, виноситься і обговорюється провідна верста, організується влада. У фаховій політичній літературі можна знайти багато дефініцій партії. Мерріям і Готсел, автори підручника про американську партійну систему, називають її "інституцією, додатковою до уряду, яка допомагає вибирати осіб до уряду, визначаючи політику, в ширшому сенсі, керує урядом або його критикують". В тому сенсі, партія в ЗСА є якби частиною уряду. Знову ж опозиційна партія через свою критику та через її відгук у широких колах виборців змушує уряд до обережності: тим самим вона його контролює і впливає на його політику. Інший американський автор Евері Лісерсон (Avery Leiserson) добує генезу партій в розбіжності особистих та групових інтересів у суспільності: партії намагаються захищати і закріплювати ці інтереси, "через контроль над формальною структурою політичної влади".

Подібних визначень ролі партії можна знайти більше. Вони вказують, що політичні партії це не єдина форма політичної організації, але вони є спеціальний тип політичної організації, метою якої є гуртувати людей на базі спільності опінії "інтересів" для здобуття влади, для контролю над обсягом уряду та над його політикою, придержуючись при тому певним спільно узгодженим принципам політичної гри. Партійна система зв'язана з виборами репрезентативної влади. Партії номінують кандидатів, апелюють до виборців і змагаються за вплив. Де нема свободи виборів, нема партій в тому значенні. Тому багато політичних теоретиків думають, що

тичними групами притискають. Всі прошарки населення, люди різних політичних орієнтацій об'єднують свої вільні сили, зусилля під одним проводом. В окупованій німцями Франції під Національним Радом Опору об'єдналися всі: демократичні групи центру, соціалісти, комуністи, ліберали, католики. Політичні партії перестали діяти. Люди перестали ділитися на основні внутрішньо-політичних критерії (М. Мельник: Приклад вільної боротьби французів. "Свобода" з 18 і 19 січня 1978). Це саме було в Польщі. До нашої УПА, хоч організованої однією політичною групою, приєдналися інші політичні орієнтації.

Логіка вимагала б, щоб політичні емігранти тих країн поступали так само, тобто об'єднали всі свої зусилля під одним керівництвом і скерували їх на ту саму мету, а саме визволення власної країни. Іншими словами, політичні партії, частина членства яких виїхала закордон, повинні б так само суспендувати свою діяльність аж до часу визволення, перестати діяти як партії, тобто ривалювати між собою за владу. Спільно з усіма, що готові активно включитися в таку реальність, вони повинні створити якусь вільну раду чи вільний комітет, який обмірковував би постійно, які засоби допомогти Краєві в даний момент доцільні та які найбільш ефективно йому допомогати в його боротьбі за своє визволення. Приклад інших науродів вказує, що це можливо. У Французькому Комітеті Національного Визволення, створеному ген. де Голем в 1943 в Лондоні, були генерали, бувши політики, члени руху Опору. Комітет однією рукою не за партійним ключем. Ніхто не думав творити комітету з представників усіх передсовєтських партій. Як в краю, так на еміграції, в Англії чи Північній Африці, ці партії припинили свою діяльність.

На жаль, наша еміграція не виявилася так зрілою. Вона принесла в Краю не лише свої давні партійні лояльності, але теж респітанти, подразнені почуття, бажання розрахунку з іншими групами і бажання влади над своїми земляками навіть як це тільки ілюзія влади. Партійні лідери, які привикли верховодити, не були готові зрестися зі своєю ролі й підпорядкуватися одному проводові, в якому вони могли б співпрацювати в міру своїх здібностей, а не через це, що вони репрезентують якусь партію.

(Продовження буде)

ВАСЬКА! Зажди, замолоти, ваймай дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською національно установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб заперечити їм краху будучість, в нашій громаді у вільному світі нового світового гена!

Далі йде драматичний опис, як то вони об'єд з дружиною кілька днів крипували в пивниці біля ватрана, де концентрувалося все домашнє життя, а разом з ними страждали два коти, собака і канарок. Собака в них рахувалася, здоровий, волосатий породи і хоч має на собі досить власної волі, то дуже любить тепло, тому все ближче і ближче підсавує до ватрана.

— Ти, "Мікрусе", — сказав до нього господар, — відсидиш подалі і не попадай нам під руки, бо коли не стане в спіжарці консерв та варення, ми готові тебе закарпушити і спекти на вогні замість сарни!

..І що ти скажеш! — пише мій приятель, поставивши на папері три знаки оклику. — Наш "Мікрус" поживався на мене ясно своїми розумними очима і, ніби зрозумівши і взявши серйозно до уваги мою пересторогу, взяв хвіст під себе, відсидів в найдовший кут і більше до нас не наближався.

На третій день катастрофи забракло політ, ватран став погасати, тож прийшлося ліквідувати деякі меблі, що мали в хаті почесну назву "антикві". Пішли також на вогонь стоси газет і комплекти журналів, і господар уже став заглядати журналістським оком до енциклопедій, коли до дверей застукав сусід і передав якусь рабську новину, що по друку боці вулиці вже є світло...

Енциклопедії були врятовані!

І кер

Володимир Жила

ПРАВДОНОСЕЦЬ

До 60-річчя Яра Славутича

(1)

...Немов номади, йдемо в чужий, спокоханий простір. З важкими тавами невиченої зради, всіма зацьковані — як зір — Слабі від горя, сильні від нестями, Володимир тугу без кінця ми, Всьому наперекір.

Ці знаменні рядки — з поєми "Правдonoсeць", що її написав Яра Славутич 11 січня 1948 р. до свого 30-річчя. Твір наскрізь програвмовий, у ньому підведене перші підсумки тієї жорстокої доби, що тривала від часу виходу з рідної землі до кінця сорокових років. "Правдonoсeць" треба розглядати як динамічне звернення поклику тих народів духовних цінностей, що були загнані війною в глибини української душі, як утвердження ідеалів Шевченка, Франка, Лесі Українки та інших виразників свого часу. Перед нами постає сконденсована спільність почувань багатьох поколінь, що будили й кликали нарід до нового життя,

...Немов номади, йдемо в чужий, спокоханий простір. З важкими тавами невиченої зради, всіма зацьковані — як зір — Слабі від горя, сильні від нестями, Володимир тугу без кінця ми, Всьому наперекір.

...Немов номади, йдемо в чужий, спокоханий простір. З важкими тавами невиченої зради, всіма зацьковані — як зір — Слабі від горя, сильні від нестями, Володимир тугу без кінця ми, Всьому наперекір.

...Немов номади, йдемо в чужий, спокоханий простір. З важкими тавами невиченої зради, всіма зацьковані — як зір — Слабі від горя, сильні від нестями, Володимир тугу без кінця ми, Всьому наперекір.

Такі ставлення поета до нашої доби глибоко повчальні. Воно може бути зразком високої вишогливості, логічної принципності в судженнях про її ідеїне прямування. Адже несення правди про український нарід у широкий світ — це обов'язок кожного українця, а зокрема поета письменника, якщо він вважає себе за речника нації. Це той найкращий спосіб умового використання містечкого слова, його образності й духовної сили, для осягнення трудного, місійного завдання — розповсюдити нашу правду серед народів усього світу.

Слід зауважити, що така настанова складалася в поета протягом багатьох років його життя, а сама ідея зародилася ще в дитячих роках. Поет так розповідає про це:

Коли мені пішов восьмий рік, від возив мене до Дніпра, щоб показати пороги... На острові Хортиці, як новоспечений, "січовик", урочисто склав присягу, проказавши дідом. Там же, стоячи на скелі, на наказ діда я продеклямував "Бють пороги..."

...Ми не знаємо змісту присяги, але можемо собі її додати легко уявити, бо в творі "До Основ'яненка" моло-

дий Шевченко, розуміючи трагедію українського народу, вперше ставить важливу проблему про те, як саме рятувати Україну. Цю думку висловлено в творі, що його продеклямував тоді наш майбутній поет. Так чудовими, живими і трагічними картинками української природи, що оплакує зруйнування Московія Запорозької Січі, хотів Славутич дід, гордий нащадок козацького роду, запідняти розум свого внука, молодого хлопця, і вказати на його майбутнє завдання в житті.

Насени 1933 р. рідний дід Яра Славутича лежав пухлий від голоду у викопаний ним земляниці на західному боці гурьського лісу, недалеко від хутора на місці давнього запорозького зимівника. Поет із матір'ю умовляли його перейти до них у Кривий Ріг, але дід, як заявляв Славутич, не захотів лишати своєї предківської землі й заявив:

...Ми прожили тут триста років. Я вже немолодий. Нехай же й мої кості згниють у землі моїх предків. До чужих не підуть і я, — пише Славутич, — я мусів скласти присягу — вижити і розказати світові про те, як Москва нищить Україну.

Друга присяга вже ясно вказує на завдання, яке поставив дід онукові, свідчить про дух вишогливості, що панував у цій родині. Наш обов'язок — пошанувати любов діда до рідної землі, до України, його героїзм у духовній боротьбі проти Москви.

Поет, як видно з його творчості та з його "Початку життєпису", високо цінує сувору мужність рідного діда. Але одночасно складає свою програму, як саме виконати дідові накази, гнівний заповіт роду. Поряд із програмним твором "Правдonoсeць", складеним 15 років після другої присяги, Славутич пише книгу "Розстріляна муза", в якій не лише документує вчинені злочини Москви, але й розкриває її жорстокі пляни. Москва прагне

...знищити зрілу українську націю і повернути її в стан аморфної невідомої народності, а потім зрусіфікувати... новітні імперіалісти поведи деструкцію двома паралельними шляхами: 1. Ліквідація еліти, мозку нації. 2. Ліквідація селянства, основи нації. За московським пляном, український нарід мав би стати сліпою, нерозумною отаурою, якою міг би вільно керувати поставлений пастух.

Щоб не бути голословним, автор документує свої висновки списками розстріляних, засланих у концтабори, а також тих, що з відчаю покінчили самогубством. 200 українських поетів, письменників, мовознавців, літературознавців і мистців знаходимо у цих списках, які автор вважає далеко неповними, бо не згадані знищені науковці та особи, що не мали прямого відношення до літератури. 1 До речі, Славутич був першим, хто склав такі списки, над якими він працював від 1941 р., коли опинився поза засягом радянської влади, серед українських повстанців Чернігівської Січі.

(Продовження буде)

1 Яра Славутич, "Трофеї: 1938-1963" (Едмонтон: Славута, 1963), стор. 156. У деяких цитатах користуюсь новими розвідками — з машинопису зібраних поетичних творів, що їх автор підготував до видання 1978 р.

2 Там же.

3 Там же, стор. 304.

4 Тарас Шевченко, "Кобзар", за ред. Леоніда Білицького (Вінніпег: Українська Віснтя Академія Наук у Канаді, 1952), том 1, стор. 163.

5 "Трофеї", стор. 306.

6 Яра Славутич, "Розстріляна муза" (Детройт: Прометей, 1955), стор. 6.

7 Там же, стор. 11.

3 діяльності Літературно-Мистецького Клубу в Нью Йорку

Звичайні Загальні Збори ЛМККлубу

У п'ятницю, 28-го жовтня м. р. відбулися Звичайні Загальні Збори членів ЛМК в Нью Йорку. Відкриваючи Збори, голова Клубу інж. Іван Жуковський привітав членів, описав згадані тих, що відійшли назавжди, пам'ять яких присутні вшанували тихою згадкою. Після прочитання порядку нарад голова Клубу запропонував на присутніх прийняти.

Ред. Питляр, подякувавши за вибір, приступив до ділової частини, а саме, відчитання протоколу з останніх Загальних Зборів, який прийнято в цілості, відтак приступлено до звітів керівних органів Клубу. Перший звіт читав голова Клубу інж. Жуковський про працю в минулому, про зміну домішки та деякі труднощі у зв'язку з перебудовою нового приміщення тощо. Усі члени Управи жорстко і віддано виконали свої обов'язки і всім їм склавши свою працю, зокрема імпресозому референтів, Степанові Крижанівському, що вклав найбільше праці і часу для належного приготування кожного п'ятихвилинного виступу. Описав звіт читав інж. Іван Жуковський, що вклав найбільше праці і часу для належного приготування кожного п'ятихвилинного виступу.

У дискусіях над звітами брали участь: інж. Грицай про так зв. дуплікації програм різними організаціями, ред. Питляр про ЛМК як надпартійну громадську установу, якої існування як культурно-мистецької одиниці є очевидно потрібне, ред. Кедрин про унікальність праці ЛМК в Нью Йорку, коли в інших містах ЗСА такі вечори відбуваються раз у місяць чи ще рідше. П-і Кілар ви-

словила думку давати частіше програми для молоді, маестро Крижанівський у відповідь подав як приклад виставку молодих малярів, коли під час дискусії і оцінки цієї виставки — на залі не було ні одного з 20-ти учасників-малярів; ред. М. Кучер звертає увагу на однакове трактування поодиноких програм.

Голова Контрольної комісії ред. Іван Кедрин відчитав звіт з переведеної контролю і поставив внесення на ухвалення абсолютної, що й вирішено великою більшістю голосів (троє членів здержалося).

Приступлено до вибору нової Управи і на внесення ред. Кедрина, обрано нову Управу в складі: голова Клубу — інж. Тарас Грицай, а членами Управи — проф. Надія Литвиненко, проф. Стефанія Нагірна, п-і Анна Никифорова, Степан Крижанівський, ред. Іван Кедрин, ред. Михайло Кучер, Б. Бородайко, Мирон Заліпський. Головою Контрольної Комісії став ред. Орест Питляр, а членами п-і Марія Карпівич і п-і Осипа Ленюва. Зуваги на спізненому пору, прийняття нового статуту відложено на інший день.

Новообраний голова Клубу інж. Тарас Грицай подякував членам за вибір та з уваги на те, що він в Клубі нова людина — просив членів новообраної Управи про співпрацю для спільного добра і дальшого розвитку Клубу, рівночасно склав подяку уступаючому голові інж. Іванові Жуковському за його 5-літню працю на пості голови Клубу.

Наприкінці відчитано окреме письмо з подякою для Редакції щоденника „Свобода“ на руки головного редактора п. Антона Драгана за цінну співпрацю в минулому році, що Загальні Збори одноголосно прийняли. На тому закінчено Збори.

Б. Б.

Українське мистецтво — хліб і сіль рідної землі

Уже вдруге в 1977 році 59-ий Відділ США в Балтіморі вітає галерею Оксани Ванчицької з Філадельфії, улаштувавши збірну виставку українських мистців. Даючи форум для цієї виставки, ми вплачуємо борг зрозуміння і відчуття мистецтва, ми віддаємо шану для талантів українських мистців.

Ми розуміємо, що мистецтво — це хліб і сіль для духового життя і росту і що наріз без мистецтва не представляє собою нації, а тільки творить етнічну групу. Наш наріз талановитий з великим нахилом до відчуття всього, що гарне, тільки обставини і лихоліття не дозволили і далі не дозволяють проявити себе як слід, нарівні з іншими народами вільного світу. Але коли поглянемо в сиву давнину, в часи України-Руси князів наших, зустрінемо справжні перлини духового нальбаня нашого народу. Зокрема іконописне мистецтво збагачувало Божі храми цілої Європи.

Минали століття, наріз жив і творив пісню, музику, поезію, а талановитою душею і рукою творив картини. Ми певні, що й сьогодні наш багатомільйонний наріз має готові тисячі талановитих алептів різних галузей мистецтва і віримо, що колис світ побачить правдиві шедеври.

Помимо труднощів для творчої праці наша еміграція зуміла дати народів, а навіть культурному світові визначних представників творчого духа, як Олександра Грищенка, Архипенко, Новаківський, Литвиненко, Капшученко, Галина Мазепа, Мороз, Андрусів, Холодний, Мегик, Гуцалюк, Гніздовський, Кричевський, Гордінський, Дмитренко, Сомко-Макаренко і багато інших.

Мистець творить, а обов'язком громади є підтримати цю творчість. Тож в програмі США є, між іншим, іти назустріч, влаштовувати виставки різного,

роду мистецтва. Тут до речі згадати, що великим досягненням Союзу Українок є створення Українського Музею в Нью Йорку з тисячами експонатів, що вимагало багато праці і грошей, і який є акредитований на списку музеїв Нью-Йоркської метрополії.

Вертуючись до нашої виставки, галерея Оксани Ванчицької включає тут праці десятих українських мистців. Крім олій Любослава Гуцалюка, ім'я якого відоме у світі, а головне у Франції, де часто виставляє свої картини у найкращих галереях столиці, і Яра Плавюка, картини якого, головне півабстрактні, вдумливі, спокійні у барвах, а часом бурливі, як води Черемошу, над якими виростає і де формувалась його мистецька душа — всі решта мистців — жінки. І майже у всіх — у високомистецьких акварелях Катерини Кричевської, у настроях олій Надії Сомко-Макаренко і Людмили Морозової, у стилістичній кераміці Слави Геруляк, у погіндних, милих акварелях Слави Гнатів і Ірени Фединишин, як також у дерев'яних і ліноризах молоді, талановиті Христини Головач-Дебарті пермагає українська тематика, побут і краса рідної землі з її героїським минулим.

Вкінці, українська малаванка з давніх княжих теремів, боярських і гетьманських дворів та хат широкої нашої батьківщини — чернігівська жар-птиця, гуцульські пави, прашівські опірочки знайшли приміщення на кахлях і дереві, що їх виконує Леся Стадніченко з Філадельфії.

Лідія Лемішка

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

Новий професіоналіст

Дня 15-го грудня м. р. Василь Іван Ленник отримав диплом магістра архітектури. Інженер Василь Ленник народився 11-го серпня 1952-го року у Рочестері, Н. Й., в родині Василя і Надії Ленників. Він навчався в початковій українській католицькій школі при церкві св. Йосафата, а відтак в католицькій середній школі.

По закінченні середньої школи Василь Ленник вступив на Сиракузький університет, де закінчив студії із званням магістра архітектури.

Ціла родина молодого інж. Василя є членами т-ва „Запорізька Січ“ 367-го Відділу УНСоюзу. Василь є одним з чотирьох дітей родини Ленників; сестра Оксана заміжня за інж. Дани-

Інж. Василь Іван Ленник

лом Бобечком з Клівленду, та двох братів — Євген та Михась.

Н. Н.

Балетна студія проф. У. Кунинської-Шмериковської в Озон Парку

Балетно-хореографічна студія проф. Уляни Кунинської-Шмериковської знама нашому громадянству в Озон Парку, в Асторії та Мангетені, також і в околицях метрополії, куди вона виводить із своєю школою на прилюдні виступи й пописи своїх учнів. Це нагорода за їхню працю, пильне вивчення ритміки і танків на радість їхніх батьків, родичів і знайомих.

Ось дня 22-го грудня ввечері балетна школа влаштувала вечір із показом мистецьких танків в парокії Озон Парку. Вечір складався з двох частин: балетні виступи і фільм. В першій частині присутні побачили три довші танки до: а. музики Чайковського „Молоточок до горіхів“, б. „Сніжинки“, мотив, пов'язаний із першою точкою; в. Гопака, укладу учительки в виконанні дівчат і хлопців. Незвичайно мило пригладитися справності і граційності молоденьких дівчат і хлопців 7-10 років та старших, 11-18. Із старших варто назвати таких виконавців:

Наталка Генчаренко, Соня Кульчицька, Ліза Антипів, Маріянка Сосяк, Дарія Мулрик, Олександра Сосяк, Тарас Шмериковський. Належить теж відмітити по-мистецьки виконані костюми і декорації.

У другій частині гості мали змогу побачити на фільмі, крім сьогоднішніх танків, те, що збулося кілька місяців тому, саме виступ балетної школи в Асторії та на Мангетені під час тижня української культури, влаштованого в червні 1977 р. на сьомій вулиці біля церкви св.Юра. Виконання балетних точок і на Мангетені і тут присутні нагороджували рясними оплесками, признаючи охоту і працю молоді та мистецький інструктора учительки. Так молоді знає, в який спосіб проовести час, вільний від шкільної науки, як вивчати спеціальну ділянку рідної культури, вивчати естетику й мистецтво ритміки, так шляхетної ділянки все-світньої, а зокрема української культури.

Пам'яті Михайла Феденка

„Господи, упокой душу слуги Твого покійного Михайла в місці світлім, на місці квітучім, на місці спокійнім“ — молилися численні приятелі на похоронних відправах, відправляючи інженера — електроніка Михайла Феденка на вічний спочинок.

На вершину свого трудовитого життя інж. Михайло Феденко упокоївся в Бозі 26-го жовтня 1977-го року в Лексінгтоні, Меріленд, проживши тільки 47 років. Довга, тяжка та жорстока недуга скошила чоловіка, який залишив жінку Любу, осиротив троє молодих дітей — Олександру, Катю і маленького Віктора. Також цей син-одинак залишив батька й матір свою у глибокому смутку й розпачі.

Михайло Феденко уродився на Полтавщині 47 років тому в родині Олександри і Ольги, де в ранніх роках свого життя зазнав багато родинного щастя. Під час Другої світової війни воєнні події змусили родину Феденків виїхати в Захід у Німеччину, де під час своїх юних років Михайло зазнав багато неприємностей скитальського таборового життя. Але, не зважаючи на всі труднощі, він закінчив середню школу в Майнц-Кастелі та скоро після цього, в 1950-ім році пішла родина виїхала до Америки. Спочатку працювали всі на фермі в Меріленді, а згодом всі переїхали до Балтімору на працю.

Зразу, після прибуття до Америки, пішла родина Феденків намітила одну високу ціль, одну мрію — а саме, щоб післати Михайла на університетські студії. І по роках праці й науки, коли кожен тяжко зарплатований долар ішов на оплату університету, Михайло в 1960-ім році отримав диплом інженера-електроніка в університеті Меріленду. Зараз же одержав він працю в лабораторії Американської Морської Флотії на базі в Петуксен Рівер, Меріленд, де працював професійно на

протязі 17-ти років, досягнувши високого становища за своєю спеціальністю метрорології електронічних інструментів.

Там же, в південному Меріленді, Михайло разом з жінкою Любою розпочали шасливе родинне життя повне праці, та плівня на майбутнє. — Але на великий жаль жорстока недуга все перервала. Тільки залишилася пам'ять доброї української людини.

27-го жовтня 1977-го року коло 200 приятелів Михайла — українців і американців, які збились в Балтіморі на паханіді, відчували правду слів отця протоієрея Михайла Борисенка, який в прощальному слові сказав: „Всюди, куди Михайло Феденко ходив, там він залишав сліди доброї людини та палкого українського патріота“.

Наступного дня, у прекрасну, теплу, сонячну осінню погоду о. Борисенко з родиною та приятелями поховали Михайла на Православному цвинтарі св. Андрея в Баунд Бруку. Отут серце боліло слухати як батько Феденка глибоким басом та кризь рясні слівця співав „Вічна пам'ять“ своєму синові-одинакові.

Після похорону на поминках, що їх приготували Сестрицтво св. Андрея, ряд людей прощав Покійного востаннє; Орест Ганас прощав його від приятелів з університетських студій, Ліда Чумак — від товаришів і товаришок з юних літ, Григорій Великорізький — від родичів товаришів і від приятелів родини, а пані Кулинич прощала від Православної парафії в Велесвіллі, Меріленд, де належить родина Феденків. Замість квітів на могилу покійного Михайла присутні на паханіді й на похороні склали 175 дол. на Православну Семінарію. Співпрацівники з бази Петуксен Рівер, Меріленд, в імені Михайла Феденка склали повище 2.500 дол. на досліди пістряка.

Орест Ганас

ДЕБЮТАНТКИ БАЛЮ

ТОВАРИСТВА УКРАЇНСЬКИХ ІНЖЕНЕРІВ у ФІЛЯДЕЛЬФІЇ, Па.

який відбудеться

4-го лютого 1978 р. в Grand Ball Room of Sheraton in Philadelphia, 1725 J. F. Kennedy Blvd.

Оркестра Богдана Гірняка

Христіа Богачевська
Flourtown, Pa.

Галія Галушинська
Silver Spring, Md.

Уляна Гарванко
Wilmington, Del.

Анета Гейко
Port Clinton, Ohio

Оксана Ільчишин
Philadelphia, Pa.

Наталка Ковалишин
Philadelphia, Pa.

Богданна Лазор
Stratford, N.J.

Віра Мацьків
Cherry Hill, N.J.

Софія Мацьків
Philadelphia, Pa.

Марта Німолівич
Philadelphia, Pa.

Тамара Павлічка
North Wales, Pa.

Люба Прасіцька
Warminster, Pa.

Елена Рудавська
Wilmington, Del.

Презентацію дебютанток переведуть:

інж. Евстахій Филипович — голова Т-ва п-і Віра Андрейчик, п-і Люба Бугай, інж. Любомир Калинич — майстри церемонії

„ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ“...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

закінчили своє чорне діло, їх також заміняли. Пошто розглядати вбитих і покалічених тобою безбройних мирних людей? До того прибувши зміни патронів з розривними кулями передбачливо не дали, що дозволило згодом твердити, нібито вбивства на вулицях міста доконали ворожі агенти, оскільки у Радянській Армії патронів з розривними кулями на озброєнні немає.

„Правда“ і ані одна із з радянських газет і словом не проговорилась про новочеркаські події. А влада прийняла заходи, щоби не випустити свідчень про це з міста і погасити балачки внутрі нього.

Новочеркаськ оточили війська. Ні в місто, ані з нього нікого не пропускати. В місті йшли поголовні обшуки і арешти. Збирали поголовні підписи про нерозголошення. Трупів і ранених забирали. І нічого до тепер не відомо ані про одних, ані про других. Сім'ї убитих і ранених виселені у віддалені місцевості. Проведена серія судових процесів. Два з них „відкриті“ (вхід за пропуском). На одному з них процесів судили 9 чоловіків (всіх засудили на кару смерті) і двох жінок (на 15 років кожен).

Людей так тероризува-

ли і залякали, що коли б не упертий мужній труд Олександра Солженицина, котрий по крупкам зібрав свідчення про новочеркаські події, світ і до сьогодні нічого не знав би про них. Але я тепер ще немає точних даних про кількість загинулих. Тільки на площі залишилося 70-80 трупів. Скільки померло або добито пораниених, скільки розстріляно після суду, залишається тайною.

Жертви не можна ані забути, ані простити! Ми закликаємо проголосити 2 червня днем пам'яті жертв сваволі, днем боротьби проти кримінального терору влади.

В. Бахмін
Є. Боннер
Т. Великанова
Т. Венілова
З. Григоренко
П. Григоренко
К. Гарушас
А. Лавут
М. Ланда
О. Лукаскайте
Н. Мейман
О. Мешко
Ю. Мнюх
А. Полішук
В. Пяткус
А. Сахаров
Ф. Серебров
В. Слєпак
В. Турчин
Е. Фінкельштейн
Т. Ходорович

В зустрічі УККА в Нью Йорку...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

Олександр і Бетті Сальман, визначні американські оборонці; п-ні Сальман є заступником президента Крайової Ради Жінок ЗСА та головою „Комітету Гостинності“ цієї Ради, завданням якої є гостити жінок представників О. Н., чужоземних науковців, студентів і т. п.; д-р Іван Косяк, президент Білоруського Комітету Америки; Фелікс Галомський, генеральний секретар Асамблеї Поневолених Європейських Народів; д-р Памфіл А. Ріпозсану, б. румунський міністер у Вашингтоні, представник Румунського Національного Комітету; д-р Дж. К. Валюнас, президент, Головний Комітет Визволення Литви, з дружиною; Гельга Озолінс (лотишка), президент, Рада Балтійських Жінок; Гюго і Юта Курман (естонці) — п-ні Курман є президентом Федерації Естонських Жіночків Клубів; адв. Євген Керно, Лоті — ська Американська Асоціація; адв. Майкл Б. Раян, приятель поневолених народів; п-ні Валерія Слушка і д-р Дж. і Софія Цехлев-

ські, Польський Американський Конгрес; Вілліам, б. редактор „Дейлі Америкен“ в Римі та Сідней Фенельоза з дружиною; проф. Боан Чуканов, Болгарська Американська Ліга, з дружиною; п-ні Вікторія Чечета, секретарка, Головний Комітет Визволення Литви й Горст Угліх (східній німець), голова Ньюйоркського Відділу Крайового Комітету Поневолених Народів, з дружиною.

Були ще інші гості які не були зареєстровані.

Представники Органів УККА, Українських Організацій

Крім трьох членів Екзекутиви УККА, які брали участь у виконанні програми, в зустрічі взяли участь також кілька десятків інших членів керівних органів УККА та видатних громадян.

Всі технічні приготування були зроблені Головною Канцелярією УККА, а п-ні М. Душин допомогла із запрошеннями до американських і чужоземних гостей.

Армія ЗСА живитиме німецьку танкову гармату

Вашингтон. — Секретар армії ЗСА, Клиффорд Л. Александер, повідомив, що ця частина американських збройних сил у своїх нових танках типу „Екс-М-1“ буде живити 120-міліметрову гармату західно-німецького виробу, замість американських чи британських гармат, як це раніше планувалося. Александер заявив, що німецька гармата „точніша та має більшу швидкість прожовування“. Він зазначив, що вирішено вжива-

ти німецьку гармату після точних дослідів та що це рішення є важливим кроком до „стандартизації зброї“ всіх держав Північно-Атлантичного Союзу (НАТО). Конгрес ЗСА ще мусть погодитися на вживання німецької гармати, але речники Пентагону не передбачають значної опозиції, бо більшість із тих гармат були б випродувані американськими фабриками.

М'ЯСО і КОВБАСИ ВИРОБИ

за німецьким виробом для смакув. Вироби у власній фабриці ковбас. ТІЛЬКИ ОДНА ЯКІСТЬ — НАЙЛІПША. Як найліпше люблять господині і цілі родини. Зайдіть до найближчої крамниці KARL EHMER.

KARL EHMER PORK STORE

Головна крамниця: 63 35 Fresh Pond Road Ridgewood - Brooklyn, N.Y.

Філії крамниць в Нью Йорку і поза містом.

ІНСТИТУТ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ в США

з метою упорядкування правописної практики та уніфікації правопису українських видавч. у діаспорі, видає в 3-ох томах поширений і осясаний ПРАВОПИСНИЙ СЛОВНИК української мови

Відповідальний редактор — Борис Берест

Це монументальне видання матиме понад 1,200 стор. друку, міститиме понад 120,000 слів і буде опрацьоване в повністю, тиснене золотом.

Група співробітників ІУМ уже закінчила укладання 1-го тому.

ПРАВОПИСНИЙ СЛОВНИК можна замовляти тільки за попередньою передплатою.

Ціна \$30.00 За всі 3 томи акл. пересилку

Через високі кошти видання, ціна ПРАВОПИСНОГО СЛОВНИКА після виходу з друку 1-го тому буде \$50.00.

Щоб заощадити \$20.00, надсилайте передплату вже тепер — готівкою, чеком чи поштовим переказом (тільки в амер. доларах) — на адресу:

UKRAINIAN LANGUAGE INSTITUTE (U.S.A.)

P.O. Box 54101, Linden Hill Station, New York, N.Y. 11354

ВИПРОДАЖ! ВИПРОДАЖ! ВОВНЯНІ КУРТКИ з АВСТРІЇ

по зниженій ціні. ОБМЕЖЕНА СКІЛЬКІСТЬ.

DELTO EUROPA CORP.

Roman Iwanyskyj

146 First Avenue, New York, N.Y. 10009

Tel.: (212) 228-2266

Українська Крамниця М'ясних Виробів

„С Я Н“

(колишня Ilko Meat Market)

140 1-ша Авеню, Нью Йорк, Н. Й.

повідомляє, що

КРАМНИЦЯ ВІДКРИТА

7 ДНІВ У ТИЖНІ,

НЕДІЛЯ від 10-5 ПО ПОЛ.

М. Грицьков'ян — власник

SIAM MEAT PRODUCT

& DELICATESSEN

140 1st Avenue, New York, N.Y. 10009

Tel.: (212) 777-4583

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

МИХАЙЛО ГЕРЕГА, член УНС Відд. 461 Т-ва ім. І. Мазеши в Велланд, Канада, помер 19 липня 1977 р. на 57 р. життя. Нар. в с. Комоноски, пов. Рогатин, Україна і став чл. УНС в 1964 р. Залишив у смутку дружину Ану, матір та братів Петра і Микола. Похорон відбувся 23 липня 1977 р. на цвинтарі св. Михайла в Даневілд, Онт. Канада. Вічна Йому Пам'ять! Секретар

ЯРОСЛАВ СТАСЮК, член УНС Відд. 200 Т-ва Вілла Україна в Озон Парк, Н. Й., помер 9 серпня 1977 на 64-му р. життя. Нар. в 1913 р. в Помор'ях, Україна і став чл. УНС в 1974 р. Залишив у смутку дружину Ярославу, дочку Лідію з мужем Олександром і дитину, брата Омелана та ближчу і дальшу родину в Америці і Україні. Похорон відбувся 13 серпня 1977 р. на українському православному цвинтарі св. Андрія в Бавид Бруку, Н. Дж. Вічна Йому Пам'ять! І. Пригода, секр.

ВАСИЛЬ ТРАЧ, довголітній член УНС Відд. 156 Т-ва ім. Т. Шевченка в Честер, Паласир Відд. випрождав 30 років, помер 5 жовтня 1977 р. на 80 р. життя. Нар. в 1897 р. в Тернополі, Україна і став членом УНС в 1926 р. Залишив у смутку дружину Марію, дочку Джакі, сина Петра і Стефана та 9 онуків. Похорон відбувся 10 жовтня 1977 на цвинтарі Пресвятого Серця в Маркус Гур, Па. Вічна Йому Пам'ять! Секретар

ТИМОТЕЙ ФУРСА, член УНС Відд. 274 Б-ва св. Петра і Павла в Янгстаун, Огайо, помер 29 серпня 1977 р. на 78 р. життя. Нар. в 1899 р. в Україні і став членом УНС в 1962 р. Залишив у смутку дружину Марію, дочку Софію та сина Івана.

Вічна Йому Пам'ять! М. Хомин, секр.

ПАВЛА і Карола. Похорон відбувся 1 вересня 1977 р. на цвинтарі св. Петра і Павла в Янгстаун, Огайо. Вічна Йому Пам'ять! Гелена Середяк, секр.

МИХАЙЛО ГУРКО, член УНС Відд. 325 Т-ва Запорозька Січ в Брукліні, Н. Й., помер 21 серпня 1977 р. на 86 р. життя. Нар. в 1891 в Галицьку, пов. Жовква, Україна і став чл. УНС в 1944 р. Залишив у смутку сина Гепі з дружиною. Похорон відбувся 25 серпня 1977 р. на цвинтарі св. Реймонда в Бронксі, Н. Й. Вічна Йому Пам'ять! В. Цюпа, секр.

МИХАЙЛО ЛЮБИНЕЦЬ-КНИЙ, член УНС Відд. 53 в Піттсбургу, Па., помер 15 серпня 1977 р. на 56 р. життя. Нар. в 1921 р. в Торськім, пов. Заліщику, Україна і став членом УНС 1965 р. Залишив у смутку матір Ану, брата Івана в Україні, сестру Михайлину, швагря Оресту і сестричку Ореста мол. Похорон відбувся 18 серпня 1977 р. на цвинтарі св. Михайла в Едмонтоні, Альта., Канада. Вічна Йому Пам'ять! Д. Головатий, секр.

ІВАН ТИРКАЛО, член УНС Відд. 464 Т-ва Лесі Українки в Ошаві, Онт., помер 19 серпня 1977 р. на 67 р. життя. Нар. в 1910 р. в Едмонтоні, Альта., Канада і став членом УНС в 1959 р. Залишив у смутку дружину Марію, дочку, сина 7 онуків, 4 сестри та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 22 серпня 1977 р. на цвинтарі Юніон в Ошаві, Канада. Вічна Йому Пам'ять! М. Хомин, секр.

МАРІЯ ГУРАЛ, членка УНС Відд. 219 Т-ва ім. М. Грушевського в Ньюарку, Н. Дж., померла 30 червня 1977 р. на 74 р. життя. Нар. в 1902 р. в Україні і став чл. УНС в 1937 р. Залишила у смутку дружину Марію, дочку Софію та сина Івана.

Вічна Йому Пам'ять! М. Хомин, секр.

ПАВЛА і Карола. Похорон відбувся 1 вересня 1977 р. на цвинтарі св. Петра і Павла в Янгстаун, Огайо. Вічна Йому Пам'ять! Гелена Середяк, секр.

МИХАЙЛО ГУРКО, член УНС Відд. 325 Т-ва Запорозька Січ в Брукліні, Н. Й., помер 21 серпня 1977 р. на 86 р. життя. Нар. в 1891 в Галицьку, пов. Жовква, Україна і став чл. УНС в 1944 р. Залишив у смутку сина Гепі з дружиною. Похорон відбувся 25 серпня 1977 р. на цвинтарі св. Реймонда в Бронксі, Н. Й. Вічна Йому Пам'ять! В. Цюпа, секр.

МИХАЙЛО ЛЮБИНЕЦЬ-КНИЙ, член УНС Відд. 53 в Піттсбургу, Па., помер 15 серпня 1977 р. на 56 р. життя. Нар. в 1921 р. в Торськім, пов. Заліщику, Україна і став членом УНС 1965 р. Залишив у смутку матір Ану, брата Івана в Україні, сестру Михайлину, швагря Оресту і сестричку Ореста мол. Похорон відбувся 18 серпня 1977 р. на цвинтарі св. Михайла в Едмонтоні, Альта., Канада. Вічна Йому Пам'ять! Д. Головатий, секр.

ІВАН ТИРКАЛО, член УНС Відд. 464 Т-ва Лесі Українки в Ошаві, Онт., помер 19 серпня 1977 р. на 67 р. життя. Нар. в 1910 р. в Едмонтоні, Альта., Канада і став членом УНС в 1959 р. Залишив у смутку дружину Марію, дочку, сина 7 онуків, 4 сестри та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 22 серпня 1977 р. на цвинтарі Юніон в Ошаві, Канада. Вічна Йому Пам'ять! М. Хомин, секр.

МАРІЯ ГУРАЛ, членка УНС Відд. 219 Т-ва ім. М. Грушевського в Ньюарку, Н. Дж., померла 30 червня 1977 р. на 74 р. життя. Нар. в 1902 р. в Україні і став чл. УНС в 1937 р. Залишила у смутку дружину Марію, дочку Софію та сина Івана.

Вічна Йому Пам'ять! М. Хомин, секр.

ПАВЛА і Карола. Похорон відбувся 1 вересня 1977 р. на цвинтарі св. Петра і Павла в Янгстаун, Огайо. Вічна Йому Пам'ять! Гелена Середяк, секр.

МИХАЙЛО ГУРКО, член УНС Відд. 325 Т-ва Запорозька Січ в Брукліні, Н. Й., помер 21 серпня 1977 р. на 86 р. життя. Нар. в 1891 в Галицьку, пов. Жовква, Україна і став чл. УНС в 1944 р. Залишив у смутку сина Гепі з дружиною. Похорон відбувся 25 серпня 1977 р. на цвинтарі св. Реймонда в Бронксі, Н. Й. Вічна Йому Пам'ять! В. Цюпа, секр.

МИХАЙЛО ЛЮБИНЕЦЬ-КНИЙ, член УНС Відд. 53 в Піттсбургу, Па., помер 15 серпня 1977 р. на 56 р. життя. Нар. в 1921 р. в Торськім, пов. Заліщику, Україна і став членом УНС 1965 р. Залишив у смутку матір Ану, брата Івана в Україні, сестру Михайлину, швагря Оресту і сестричку Ореста мол. Похорон відбувся 18 серпня 1977 р. на цвинтарі св. Михайла в Едмонтоні, Альта., Канада. Вічна Йому Пам'ять! Д. Головатий, секр.

ІВАН ТИРКАЛО, член УНС Відд. 464 Т-ва Лесі Українки в Ошаві, Онт., помер 19 серпня 1977 р. на 67 р. життя. Нар. в 1910 р. в Едмонтоні, Альта., Канада і став членом УНС в 1959 р. Залишив у смутку дружину Марію, дочку, сина 7 онуків, 4 сестри та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 22 серпня 1977 р. на цвинтарі Юніон в Ошаві, Канада. Вічна Йому Пам'ять! М. Хомин, секр.

МАРІЯ ГУРАЛ, членка УНС Відд. 219 Т-ва ім. М. Грушевського в Ньюарку, Н. Дж., померла 30 червня 1977 р. на 74 р. життя. Нар. в 1902 р. в Україні і став чл. УНС в 1937 р. Залишила у смутку дружину Марію, дочку Софію та сина Івана.

Вічна Йому Пам'ять! М. Хомин, секр.

ПАВЛА і Карола. Похорон відбувся 1 вересня 1977 р. на цвинтарі св. Петра і Павла в Янгстаун, Огайо. Вічна Йому Пам'ять! Гелена Середяк, секр.

МИХАЙЛО ГУРКО, член УНС Відд. 325 Т-ва Запорозька Січ в Брукліні, Н. Й., помер 21 серпня 1977 р. на 86 р. життя. Нар. в 1891 в Галицьку, пов. Жовква, Україна і став чл. УНС в 1944 р. Залишив у смутку сина Гепі з дружиною. Похорон відбувся 25 серпня 1977 р. на цвинтарі св. Реймонда в Бронксі, Н. Й. Вічна Йому Пам'ять! В. Цюпа, секр.

МИХАЙЛО ЛЮБИНЕЦЬ-КНИЙ, член УНС Відд. 53 в Піттсбургу, Па., помер 15 серпня 1977 р. на 56 р. життя. Нар. в 1921 р. в Торськім, пов. Заліщику, Україна і став членом УНС 1965 р. Залишив у смутку матір Ану, брата Івана в Україні, сестру Михайлину, швагря Оресту і сестричку Ореста мол. Похорон відбувся 18 серпня 1977 р. на цвинтарі св. Михайла в Едмонтоні, Альта., Канада. Вічна Йому Пам'ять! Д. Головатий, секр.

ІВАН ТИРКАЛО, член УНС Відд. 464 Т-ва Лесі Українки в Ошаві, Онт., помер 19 серпня 1977 р. на 67 р. життя. Нар. в 1910 р. в Едмонтоні, Альта., Канада і став членом УНС в 1959 р. Залишив у смутку дружину Марію, дочку, сина 7 онуків, 4 сестри та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 22 серпня 1977 р. на цвинтарі Юніон в Ошаві, Канада. Вічна Йому Пам'ять! М. Хомин, секр.

МАРІЯ ГУРАЛ, членка УНС Відд. 219 Т-ва ім. М. Грушевського в Ньюарку, Н. Дж., померла 30 червня 1977 р. на 74 р. життя. Нар. в 1902 р. в Україні і став чл. УНС в 1937 р. Залишила у смутку дружину Марію, дочку Софію та сина Івана.

Вічна Йому Пам'ять! М. Хомин, секр.

ПАВЛА і Карола. Похорон відбувся 1 вересня 1977 р. на цвинтарі св. Петра і Павла в Янгстаун, Огайо. Вічна Йому Пам'ять! Гелена Середяк, секр.

МИХАЙЛО ГУРКО, член УНС Відд. 325 Т-ва Запорозька Січ в Брукліні, Н. Й., помер 21 серпня 1977 р. на 86 р. життя. Нар. в 1891 в Галицьку, пов. Жовква, Україна і став чл. УНС в 1944 р. Залишив у смутку сина Гепі з дружиною. Похорон відбувся 25 серпня 1977 р. на цвинтарі св. Реймонда в Бронксі, Н. Й. Вічна Йому Пам'ять! В. Цюпа, секр.

МИХАЙЛО ЛЮБИНЕЦЬ-КНИЙ, член УНС Відд. 53 в Піттсбургу, Па., помер 15 серпня 1977 р. на 56 р. життя. Нар. в 1921 р. в Торськім, пов. Заліщику, Україна і став членом УНС 1965 р. Залишив у смутку матір Ану, брата Івана в Україні, сестру Михайлину, швагря Оресту і сестричку Ореста мол. Похорон відбувся 18 серпня 1977 р. на цвинтарі св. Михайла в Едмонтоні, Альта., Канада. Вічна Йому Пам'ять! Д. Головатий, секр.

ІВАН ТИРКАЛО, член УНС Відд. 464 Т-ва Лесі Українки в Ошаві, Онт., помер 19 серпня 1977 р. на 67 р. життя. Нар. в 1910 р. в Едмонтоні, Альта., Канада і став членом УНС в 1959 р. Залишив у смутку дружину Марію, дочку, сина 7 онуків, 4 сестри та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 22 серпня 1977 р. на цвинтарі Юніон в Ошаві, Канада. Вічна Йому Пам'ять! М. Хомин, секр.

МАРІЯ ГУРАЛ, членка УНС Відд. 219 Т-ва ім. М. Грушевського в Ньюарку, Н. Дж., померла 30 червня 1977 р. на 74 р. життя. Нар. в 1902 р. в Україні і став чл. УНС в 1937 р. Залишила у смутку дружину Марію, дочку Софію та сина Івана.

Вічна Йому Пам'ять! М. Хомин, секр.

ПАВЛА і Карола. Похорон відбувся 1 вересня 1977 р. на цвинтарі св. Петра і Павла в Янгстаун, Огайо. Вічна Йому Пам'ять! Гелена Середяк, секр.

МИХАЙЛО ГУРКО, член УНС Відд. 325 Т-ва Запорозька Січ в Брукліні, Н. Й., помер 21 серпня 1977 р. на 86 р. життя. Нар. в 1891 в Галицьку, пов. Жовква, Україна і став чл. УНС в 1944 р. Залишив у смутку сина Гепі з дружиною. Похорон відбувся 25 серпня 1977 р. на цвинтарі св. Реймонда в Бронксі, Н. Й. Вічна Йому Пам'ять! В. Цюпа, секр.

МИХАЙЛО ЛЮБИНЕЦЬ-КНИЙ, член УНС Відд. 53 в Піттсбургу, Па., помер 15 серпня 1977 р. на 56 р. життя. Нар. в 1921 р. в Торськім, пов. Заліщику, Україна і став членом УНС 1965 р. Залишив у смутку матір Ану, брата Івана в Україні, сестру Михайлину, швагря Оресту і сестричку Ореста мол. Похорон відбувся 18 серпня 1977 р. на цвинтарі св. Михайла в Едмонтоні, Альта., Канада. Вічна Йому Пам'ять! Д. Головатий, секр.

ІВАН ТИРКАЛО, член УНС Відд. 464 Т-ва Лесі Українки в Ошаві, Онт., помер 19 серпня 1977 р. на 67 р. життя. Нар. в 1910 р. в Едмонтоні, Альта., Канада і став членом УНС в 1959 р. Залишив у смутку дружину Марію, дочку, сина 7 онуків, 4 сестри та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 22 серпня 1977 р. на цвинтарі Юніон в Ошаві, Канада. Вічна Йому Пам'ять! М. Хомин, секр.

МАРІЯ ГУРАЛ, членка УНС Відд. 219 Т-ва ім. М. Грушевського в Ньюарку, Н. Дж., померла 30 червня 1977 р. на 74 р. життя. Нар. в 1902 р. в Україні і став чл. УНС в 1937 р. Залишила у смутку дружину Марію, дочку Софію та сина Івана.

Вічна Йому Пам'ять! М. Хомин, секр.

ПАВЛА і Карола. Похорон відбувся 1 вересня 1977 р. на цвинтарі св. Петра і Павла в Янгстаун, Огайо. Вічна Йому Пам'ять! Гелена Середяк, секр.

МИХАЙЛО ГУРКО, член УНС Відд. 325 Т-ва Запорозька Січ в Брукліні, Н. Й., помер 21 серпня 1977 р. на 86 р. життя. Нар. в 1891 в Галицьку, пов. Жовква, Україна і став чл. УНС в 1944 р. Залишив у смутку сина Гепі з дружиною. Похорон відбувся 25 серпня 1977 р. на цвинтарі св. Реймонда в Бронксі, Н. Й. Вічна Йому Пам'ять! В. Цюпа, секр.

МИХАЙЛО ЛЮБИНЕЦЬ-КНИЙ, член УНС Відд. 53 в Піттсбургу, Па., помер 15 серпня 1977 р. на 56 р. життя. Нар. в 1921 р. в Торськім, пов. Заліщику, Україна і став членом УНС 1965 р. Залишив у смутку матір Ану, брата Івана в Україні, сестру Михайлину, швагря Оресту і сестричку Ореста мол. Похорон відбувся 18 серпня 1977 р. на цвинтарі св. Михайла в Едмонтоні, Альта., Канада. Вічна Йому Пам'ять! Д. Головатий, секр.

ІВАН ТИРКАЛО, член УНС Відд. 464 Т-ва Лесі Українки в Ошаві, Онт., помер 19 серпня 1977 р. на 67 р. життя. Нар. в 1910 р. в Едмонтоні, Альта., Канада і став членом УНС в 1959 р. Залишив у смутку дружину Марію, дочку, сина 7 онуків, 4 сестри та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 22 серпня 1977 р. на цвинтарі Юніон в Ошаві, Канада. Вічна Йому Пам'ять! М. Хомин, секр.

МАРІЯ ГУРАЛ, членка УНС Відд. 219 Т-ва ім. М. Грушевського в Ньюарку, Н. Дж., померла 30 червня 1977 р. на 74 р. життя. Нар. в 1902 р. в Україні і став чл. УНС в 1937 р. Залишила у смутку дружину Марію, дочку Софію та сина Івана.

Вічна Йому Пам'ять! М. Хомин, секр.

ПАВЛА і Карола. Похорон відбувся 1 вересня 1977 р. на цвинтарі св. Петра і Павла в Янгстаун, Огайо. Вічна Йому Пам'ять! Гелена Середяк, секр.